

תת"ע 4031/07/21 - מדינת ישראל נגד ענב אלפסי

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה

תת"ע 4031-07-21 מדינת ישראל נ' אלפסי
בפני כבוד השופטת שירי שפר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ענב אלפסי

הנאשמת

הכרעת דין

הנאשמת זכאית מחמת הספק.

1. הנאשמת הועמדה לדין בגין עבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בעת שהרכב היה בתנועה - עבירה בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.

2. הנאשמת כפרה בעובדות כתב האישום.

3. מטעם המאשימה העיד עד יחיד - השוטר רס"ל רמי מסאלחה (להלן: "השוטר").

מעדות השוטר עולה כי ישב בתוך הניידת **שעמדה** בכפר יונה, מול בית 23 ברחוב ויצמן, והבחין **מבעד לשמשת החזית של הניידת** בנאשמת, **מבעד לחלון הימני השקוף של רכבה**, אוחזת בטלפון נייד ביד ימין, שעה שנהגה ברכבה ברחוב ויצמן **ממזרח למערב**. הנאשמת עצרה בצד לאחר שסימן לרכבה לעצור. מזג האוויר נאה, ראות טובה, אור יום.

הוגש הדוח (ת/1) וכן 3 סרטוני מצלמת גוף (ת/2) המתעדים את המפגש בין השוטר לנאשמת לאחר עצירת רכבה.

4. הנאשמת בחרה להעיד והעידה כעדת הגנה יחידה.

מעדות הנאשמת עולה כי מיהרה לבית החולים לראות את אמה שאושפזה בטיפול נמרץ, הגיעה לצומת עם רחוב ויצמן מרחוב אחר ובעת שעמדה בצומת, בטרם פנתה שמאלה, הבחינה בניידת **בנסיעה** מימינה במרחק ניכר ולכן נכנסה לצומת ופנתה שמאלה כאשר הניידת נוסעת אחריה. בעת שעמדה בצומת, הסירה מסיכה מעל פניה ואולי לכן התבלבל השוטר. הנאשמת ציינה כי הטלפון שלה נפל בתחילת הנסיעה מתחת לכיסא הנהג וכי לא השתמשה

עמוד 1

בו.

5. המאשימה בסיכומיה ביקשה להרשיע את הנאשמת וטענה כי עדות השוטר היתה אמינה ומפורטת להבדיל מעדות הנאשמת שלא היתה אמינה.

הנאשמת בסיכומיה ביקשה לזכותה וציינה כי אינה מודה, כי כיווני נסיעתה שונים ממה שציין השוטר וכי היה שוטר נוסף בניידת שלא רשם מזכר.

דין והכרעה

6. לאחר ששמעתי את העדויות, בחנתי את הראיות וצפיתי ב-3 סרטוני מצלמת הגוף של השוטר, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

להלן נימוקי:

א. כאמור לעיל, הצדדים חלוקים באשר לכיוון נסיעת הנאשמת, באשר לשאלת עמידת הניידת או נסיעתה בעת האכיפה, ובאשר לשאלה האם אחזה הנאשמת בטלפון נייד בידה הימנית.

ב. הצדדים מסכימים כי הנאשמת נהגה ברכב לבדה וכי בניידת נכח שוטר נוסף שלא רשם מזכר.

ג. מצאתי כי תיעוד נסיבות ביצוע העבירה בדוח (ת/1), כפי שנרשם על ידי השוטר, **חסר** ואין די בו כדי לשכנעני כי אכן בוצעה העבירה כנטען על ידו:

- השוטר ציין כי הבחין בנאשמת אוחזת ביד ימין בטלפון נייד - **אך לא ציין מיקום ידה הימנית**. האם היתה ידה הימנית סמוכה לאוזנה? האם היתה ידה הימנית בגובה פניה או שמא נמוכה יותר בגובה החזה או אף מתחת לקו חלון הרכב בו ישבה? בשל העדר הפירוט האמור, קם ספק בלבי האם אכן יכול היה השוטר להבחין בעבירה הנטענת, בפרט אם היתה ידה הימנית נמוכה מקו חלון רכבה של הנאשמת.

- השוטר לא ציין המרחק בין הניידת לבין רכב הנאשמת בעת שהבחין לכאורה בביצוע העבירה על ידי הנאשמת - האם מטרים בודדים או יותר?

- השוטר לא ציין כיוון עמידתה של הניידת. אם עמדה הניידת כשחזיתה לכיוון מערב והנאשמת הגיעה מאחוריו ממזרח למערב (כטענתו) - לא ייתכן כי הבחין בביצוע העבירה כנטען על ידו דרך **שמש** **החזית של הניידת** שכן רכב הנאשמת נסע במקביל לו ומשמאלו. אם עמדה הניידת כשחזיתה בניצב לכביש - קרוב לוודאי שהיה מציין בנסיבות הדוח צורת עמידה מיוחדת זו. אם עמדה הניידת כשחזיתה ממול לכיוון נסיעת הנאשמת (ואז אכן יכול היה להבחין בביצוע העבירה דרך שמש חזית הניידת) היה מציין כי פנה פניית פרסה כדי לנסוע אחרי רכב הנאשמת עד שנעצרה, אך זאת לא ציין.

- השוטר לא פרט את צבע הטלפון הנייד או פרט מזהה אחר כלשהו שיוכל לשכנעני כי אכן הבחין בה אוחזת ביד ימין בטלפון נייד, להבדיל ממסכה למשל, כנטען על ידי הנאשמת.

ד. מדובר בעובדות מהותיות לשאלת האשמה ולא הייתה כל מניעה שהשוטר יתייחס אליהן בפירוט נסיבות המקרה, אם אכן הבחין בבירור בביצוע העבירה, כנטען על ידו.

מדובר בעבירה בה נדרש השוטר להבחין במתרחש **בתוך** הרכב - להבדיל מעבירות בהן נראה הרכב מבצע עבירה - כדוגמת עבירה של אי מתן זכות קדימה, אי ציות לתמרור, עקיפה מסוכנת וכד'. בעבירות המתרחשות בתוך הרכב כדוגמת העבירה של שימוש אסור בטלפון אגב תנועת הרכב והעבירה של אי חגירת חגורת בטיחות - יש להקפיד הקפדה יתרה בעת בחינת דיות הראיות, כמותן ואיכותן.

ה. הנאשמת עמדה על גרסתה ובעדותה בבית המשפט חזרה על פרטי כפירתה. מצאתי את עדותה אמינה - מצאתי בטענותיה הגיון פנימי המתיישב עם סרטוני מצלמת הגוף של השוטר. שוכנעתי כי אכן מיהרה לבית החולים לראות את אימה, כי נסעה ברכב שאינו שלה בו אין דיבורית. כי הטלפון הנייד נפל מתחת לכסאה - מן הסרטונים עולה כי עת הגיע השוטר לרכבה - חיפשה את הטלפון ואיתרה אותו מתחת לכסאה. בתגובה לטענת השוטר כי עצר אותה כי היתה עם הטלפון ביד ימין השיבה מיד "אין מצב".

7. בע"פ (מחוזי ת"א) 4004/98 **ורשבסקי נגד מדינת ישראל** (מיום 13/12/98), קבע כבוד הש' מודריק:

"... בוודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה...הוא עלול גם להטעות שלא במכוון. על כן צריכה הערכאה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים, שמא נמצא בהן דבר, אפילו קטן יחסית, המעמיד בספק את הביטחון באמינותם. תהיה ההסתברות לקבלת עדות שוטר גבוהה ככל שתהיה, אין היא הסתברות מלאה והאפשרות שהשוטר טעה... לעולם קיימת".

8. אדגיש שאיני קובעת כי עדות השוטר אינה אמינה אלא כי לא סיפק בעדותו די נתונים על מנת שאוכל לקבוע בוודאות הדרושה במשפט הפלילי שהנאשמת אכן עברה העבירה הנטענת ולא אוכל לשלול האפשרות כי טעה.

9. יתרה מכך, מטעם המאשימה העיד בפני **עד יחיד** וזאת חרף העובדה **שנכח במקום שוטר נוסף**. אותו שוטר לא צרף מזכר מטעמו ולא העיד בפני ולא ניתן לכך כל הסבר.

בעפ"ת (מחוזי ת"א) 27010-04-14 **ליבוביץ דוד נ' מדינת ישראל** (01.05.14), נאמר על ידי כב' הש' בן יוסף:

"בית משפט קמא, בכך שהסתפק בעדותו של השוטר, כאשר היה ברור שיש לפחות שלושה עדים פוטנציאליים, שגה הן מבחינה חינוכית והן מבחינה עניינית. על-פי השקפתי, שקיבלה סוף סוף חיזוק מע"פ 5019/09, כאשר שוטר מחליט שלא לציין שמות שוטרים נוספים ועדי ראיי פוטנציאליים נוספים, הוא נותן לעצמו תפקיד של עד יחיד שרק על-פיו יישק דבר ומחבל בשיקול דעתו של בית המשפט, שבא לבחון את העדויות שבאות בפניו, אך מעבר לכך, אסור לה למערכת השפיטה, על כל ערכאותיה, לעודד התנהגות כזו של שוטרים."

בע"פ 5019/09 חליווה נ' מדינת ישראל (20.08.13) נקבע:

"כאשר המשטרה חוקרת תלונה נגד אדם, שמתוכנה ומבירורה עולה כי ההכרעה תתבסס על "גרסה מול גרסה", וכאשר ישנם עדים ישירים לאירוע, המשטרה חייבת לחקור אותם, ככל שהדבר איננו כרוך במאמץ בלתי סביר. הימנעות מזימונם ומחקירתם בנסיבות אלה עלולה לעלות כדי מחדל חקירתי של ממש, המקפח את זכותו של הנאשם למשפט הוגן, ובכך להצדיק את זיכויו מהאישום הרלבנטי".

10. אי רישום מזכר על ידי השוטר הנוסף, הנחזה לכאורה כעד ישיר לאירוע, מחלישה תזת המאשימה.

11. עדות השוטר הנוסף חיונית. גם אם לא הבחין בעבירה מסיבה סבירה היה עליו לציין זאת במזכר. השוטר הנוסף יכול היה להתייחס למיקום הניידת - אם עמדה או נסעה, לכיוון חזיתה אם עמדה, ולכיווני נסיעת הנאשמת - וניתן היה לצמצם גדר המחלוקת ולאפשר לבית המשפט לקבוע ממצאים עובדתיים ברמת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי.

12. נקבע לא אחת כי בית משפט הדן בפלילים לא ירשיע אדם על סמך עדות יחידה אלא אם כן הזהיר את עצמו כי מדובר בעדות יחידה, שלגביה חייב בית המשפט להקפיד קפידה יתירה ולשאול עצמו אם בנסיבות העניין אמנם אפשר לסמוך עליה ולהרשיע על פיה (ר' ע"פ 56/52 ברנדויין נ' היועץ המשפטי, פ"ד ו 1284 (1952)); מקובל לכנות חובה זו "חובת האזהרה העצמית". על פי הפסיקה, חובת האזהרה העצמית אינה דרישה פורמאלית אלא דרישה מהותית, והכרעת הדין צריכה ליתן ביטוי ממשי ומנומק לבדיקה הקפדנית שנבדקה העדות היחידה (ר' י' קדמי, על הראיות (מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009), חלק ראשון, בעמ' 472).

13. השאלה הטעונה הכרעה במקרה זה הינה, אפוא, אם ניתן להרשיע את הנאשמת על סמך עדותו היחידה של השוטר, ולאחר שמיעת העדויות - ועיון בחומר הראיות שהוגש לבית המשפט - התשובה המתבקשת לכך הינה בשלילה.

14. לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

15. המזכירות תשלח לצדדים עותק מהכרעת הדין.

16. הדיון הקבוע ליום 08/11/21 מבוטל. המזכירות תודיע טלפונית לנאשמת.

ניתנה היום, כ' חשוון תשפ"ב, 26 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים